

Sven Nöjds stuga , eller som den i dagligt tal kallades "Nöjda Svenssens stuga", tillhörde Kråketorp Södregård. Stugan var byggd av sten under senare delen av 1800-talet. Det var den enklaste bostad som man kan tänka sig. Den var gjord med tre väggar av kullersten och den fjärde väggen av trä. I denna satt två små fönster och en dörr. Taket var täckt med sjöväss. Inredningen bestod av en järnkamin vid ena gaveln, och möbleringen utgjordes av en säng, ett bord, ett litet skåp och ett par pallar. Utanför stugan fanns en s.k. "klocka" av ved upplagd och på en flat sten fanns en stor järngryta. En gång kom kyrkoherde August Hjelmgren till Sven på besök. När han böjde sig och gick in genom den låga dörren tillsporde han Sven. "Är Sven Nöjd här?" Därmed åsyftade han både Svens tillnamn och de primitiva förhållanden, under vilka han levde. Sven satt i sin säng och svarade genast övertygande: "Jaha, där är jag." Sven Nöjd var född den 1 jan 1849 i backstugan Hultet, även kallad Ölvehult, under Boavred 1:2, och dog den 12 jan 1923.

Stugan blev öde 1920, då Nöjd flyttade till ålderdomshemmet. I slutet på 1970-talet stod endast ruinen av de tre stenväggarna kvar.

Hembygdsföreningen har åtagit sig att underhålla stugan och genomförde en stor renovering som slutade i en nyinvigning den 7 september 1980.

På senare år, i början av 1990-talet, har en ny mindre renovering av vasstaket utförts. Varje sommar besöks stugan av många turister både från Sverige och utlandet.

I hembygdsbok nr 8 finns en artikel om Nöjdasvennen:

Sven Nöjd var född i Sandvik under Hagstad den 1 jan. 1849.

Om han barndom vet vi endast vad han själv berättade om den. I hemmet rådde stor fattigdom. När Sven var i 10-årsåldern fick han benröta i sitt ena ben. På den tiden var det ej någon tanke ens att söka läkare härför, utan han fick ligga med sitt sjuka ben, där benflisorna ruttnade bort ur såret. Han uppgav , att han var sängliggande i flera år i nöd, plågor och fattigdom. Då han så småningom tillfrisknade, lärde han sig till förtennare, ett gammalt hantverk, som i forna tider utfördes av flera personer än under nuvarande tid. Det var ett ambulerande yrke. Förtennaren gick från hem till hem och utförde arbeten åt bygdens folk.

Men Sven Nöjd hade äventyret i blodet. En vacker dag packade han sin ränsel och begav sig på vandring. Denna ställdes mot öster och kommen till kusten följde han Östersjökusten ända upp till Medelpad. Färden fortsattes sedan tvärs igenom Sverige in i Norge till Trondheim och utsträcktes till Lofoten, där isynnerhet fisket intresserade Sven. Utav alla platser Sven besökte i Norge kunde ingen mäta sig med Gudbrandsdalen i naturskönhet. Den var den vackraste utav allt han sett. Nästa mål var Oslo, varefter han senare ställde sin vandring tillbaka till hemlandet. Inkommen i Sverige följde han sedan västkusten ned och återvände till hemsocknen. Men Svens reslusta var nu väckt. Året därpå ställde han sin vandring över Danmark genom Tyskland, där ett upphåll gjordes i Renlandet. Sven deltog här bl.a. i skörden av vindruvor och i synnerhet det tyska rhenvinet vann hans gillande. Han besökte Österrike, där han en tid arbetade i staden Linz. Men att stanna någon längre tid var ej något för en förtennare. Åter axlade han sin ränsel och ställde färden genom Polen och Östersjöprovinserna till Riga. Hitkommen lyckades han komma med en båt till Gottland, Där han stannade en tid och utförde sitt hantverk. Han kom sedan åter till fastlandet och sin hembygd. Något, som är ägnat att förvåna, är att vår vandringsman klarade alla sina vandringar utan såväl pass som reskassa.

När Sven i slutet av 1800-talet återkom från sina vandringar i utlandet, beslöt han sig för att uppföra en bostad åt sig. Den plats han utsåg här för var på Kråketorp Södregårds ägor. Vid kanten av en åkerlycka fann han ett stort stenblock, och med utnyttjande av detta som den ena väggen började han av kullersten mura två andra väggar. Den fjärde, där fönstren och dörren skulle placeras utgjordes av yt- och brädstumpar. Som takresning upplade han rundåsar, på vilka han sedan som taktäckningsmaterial lade sjöväss. Vassen hämtade han i sjön Åsnen vid "Tholanders". Inredningen var den enklast tänkbara. Golvet utgjordes av jordgolv. Hans sovplats bestod av att några träpålar vora nedslagna i marken och på dessa var fästa tvärpålar på vilka brädbitar var fastspikade. Härav bildades en stor trälåda. Detta var Sven Nöjds säng. Vid det lilla fönstret hade han placerat en på kant satt trälåda, vilken utgjorde bord. I ett mindre skåp förvarade Sven det han behövde för sitt livs nödtorft. Vidare fanns där en minder järnkamin på vilken Sven anrättade sina enkla måltider. Några pallar och en låda för kläder fullbordade inredningen.

På äldre dagar försörjde Sven sig på fiske och i någon mån av tjärbränning. Ofta såg man under vintertiden den reslige gamle mannen med sitt silvergråa hår och skägg gå med sin bössa på axeln för att jaga ekorrar, vilket var hans specialitet. Det var ett stående uttryck av Sven Nöjd när han mötte några på sina jaktstigar: "Har i sett några ikorrar". Det var inte bara för skinnet som han sköt dessa djur utan än mer för köttet, vilket han anrättade och åt. När de frågade honom hur ekorkött smakade sade han: "Dä ä' gött fast dä' smaka lite kao'a." (kåda).

Sven Nöjds efternamn var rätt valt. Han var en i ordets bästa bemärkelse nöjd och godmodig man. Sitt liv levde han i största enkelhet liksom hans bostad var den enklaste tänkbara. Men han klagade inte, vilket till stor del kanske berodde på att han hade vänner i varje gård. Det var till många bord i gårdarna, som mororna satte fram en stol till Sven och bjöd på fägnad. Så ock låg det mången gång en bit bröd eller fläskbit i hans läderväska eller lockakorg, när han kom hem från en vandring i bygden.

Sven Nöjd var aldrig gift utan levde sitt liv i ensamhet. När ålderdom och skröplighet gjorde att inte Sven längre kunde bo kvar i sin koja, flyttade han till socknens ålderdomshem där han slutade sina levnadsdagar den 12 jan. 1923.

Den lilla koja, som under så många år tjänat som hem åt Sven, fick ingen efterträdare. I våra dagar är det endast obetydliga rester, undantagandes den stora stenen, som vittnar om "Nöjdasvennens" stuga.